♦bloc-notes♦

Oaspeţii noştri de azi

Astăzi la ora 9,30 soseşte în Gara de Nord echipa Leicester City şi numeroşii ei conducători. In întâmpinarea oaspeţilor vor veni sportivii bucureşteni şi toţi acei cari doresc să manifeste pentru simpatia pe care o merită footballul britanic şi prietenia noastră pentru poporul englez.

Pentru a doua oară în manifestările footballistice internaţionale, avem cinstea să primim pe reprezentanţii patriei footballului şi a sportivităţii desăvârşite.

Footballul românesc, în plină afirmare, are nevoie de elemente de animaţie şi de un contact cât mai strâns cu tot ce i-ar putea folosi ca pildă şi stimulent. Ne-au vizitat, până acum, multe echipe, reprezentând diferite şcoli, concepţii şi stiluri. Vizita solilor ţării, unde se joacă adevăratul football, unde spiritul sportiv a fost păstrat în întregime şi unde jocul corespunde ţelului trasat de precursorii pricepuţi şi sportivi, trebue privită ca unul din marile evenimente ale sezonului.

România a ştiut, prin cluburile organizatoare Venus şi Ripensia, să se încadreze în spiritul vremii. Indată ce Anglia a părăsit spiritul de izolare, îndată ce a acceptat propunerile de a avea un contact strâns cu footballul continental, cu toate sacrificiile cari s'au cerut îndată ce a fost vorba de o echipă britanică, cluburile au consimţit să facă marile sacrificii solicitate.

Trebue să-i primim pe englezi cu toată căldura. Ne-au dovedit o mare prietenie şi multă simpatie, consimţind să joace la Bucureşti primele jocuri ale turneului continental.

Sportivii bucureşteni, cari au ştiut să-şi facă datoria, să vină în gară, să salute pe fiii Albionului cu englezescul şi sportivul «hip, hip, hurah»...

«Gazeta Sporturilor», sesizând însemnătatea vizitei şi efectele cari le va avea pentru desvoltarea footballului, adresează echipei Leicester City un călduros «bine aţi venit!».

Lis

Un nou record mondial de viteză

PARIS, 10. — Ciclistul francez Cornet, luând parte la un concurs la Montargis, a stabilit un nou record mondial de viteză pe 100 km.

El a realizat timpul: 9 ore, 41 minute, 57,8 secunde. Vechiul record era: 9 ore 53 min. 50 sec.

Doi portari?..

O fază a matchului Sportul Studenţesc — Victoria. Un jucător al constănţenilor sare parcă să... prindă mingea portarului Sportului Studenţesc.

Matchul Macabi — D. U. I. G. a prilejuit aspecte pe cât de inedite, pe atât de interesante.

Pe teren, brăilenii au luat necontenit în braţe pe macabişti şi i-au strâns cu o violenţă nu tocmai apreciată de spectatori.

— Ce e asta domnule?.. exploda Lulu Doner, după fiecare îmbrăţişare mai violentă a brăilenilor.

— Dragoste!... îi explica un suporter brăilean.

— Aşa e dragostea?..

— Ce ştii tu ce-i dragostea!... îi cânta brăileanul, în voce la începutul matchului şi complet răguşit — de atâta cântat — în ultimele minute ale partidei...

*

Din motive asupra cărora macabiştii şi brăilenii nu sânt de acord, jucătorii alb-albaştri au fost mai mult lungiţi pe jos, decât în picioare.

La fiecare cădere, suporterii brăileni — provocaţi de cei macabişti — găseau o explicaţie pentru căderile acestea pe cari le vedeau mereu neprovocate de jucătorii echipei D. U. I. G.

— Uite domnule şi Hrehus e pe jos.

— Dar ce vrei să fie pe sus?..

— Uite-l şi pe Ghidale pe jos.

— A căzut singur.

— Cum singur?..

— Mergea cu spatele...

— ... Şi s'a împiedicat de umbra lui Şutor!... a intervenit expert, un confrate...

*

Dar şi echipa «Macabi» a prilejuit discuţii, nedumeriri şi observaţii.

In cursul matchului, un suporter al «Sportului Studenţesc» povestea unui grup de oficiali.

— Ce credeţi d-lor, că mi s'a întâmplat?...

M'am dus la «Capitol» să văd pe Pat şi Patachon... pardon, pe Stan şi Bran. Când să intru, un pompier cu coif a luat poziţia de drepţi şi a răstit un «să trăiţi» teribil. Credeam că am plecat, din greşală, cu uniforma de ofiţer a lui frate-meu. M'am uitat în oglindă. Eram civil. M'am uitat din nou la pompier. Şi abea atunci m'am lămurit dece mă salutase pompierul, atât de disciplinat: era Glück.

— Care Glück?..

— Jucătorul Glück, dela Macabi.

— Păi, ce, e pompier?..

— Desigur. Işi face armata la pompieri.

Ceilalţi «doctori» subit un sportiv dudeştean. El n'a fost pus în echipă?..

— Nu.

— Dece?..

— Avea un incendiu, la ora asta...

*

D. dr. Gabriel Rusu este unul din puţinii ardeleni care deşi este arbitru nu este tocmai arbitru, şi deşi este «doctor» este... doctor sadea. Nu avocat.

Ceilalţi «doctori» ardeleni sânt aproape toţi, doctori... în drept.

După matchul Macabi—D. U. I. G. pe care d. dr. Russu l-a condus ca un doctor (a cărui specialitate nu este precisă) un redactor al nostru a avut următoarea convorbire cu d. dr. Russu.

— Sânteţi doctor?..

— In arbitraj?..

— Nu, nu. In viaţa de toate zilele.

— Doctor.

— In drept?..

— Doctor pur şi simplu.

— Mai mult simplu, sau mai mult pur?..

— Cum vreţi s'o luaţi.

— Unde profesaţi?..

— La spitalul de boli contagioase din Cluj.

— Acolo v'aţi îmbolnăvit de... arbitraj?..

— Cred că nu. In oraş...

— Prin urmare, e molimă şi în oraş... Arbitraţi des?..

— Destul de des. Şi, mai ales în Capitală.

— Atunci, nu prea vă mor bolnavii.

— Exact. De unde ştiţi?..

— Fiindcă... lipsiţi des, dela spital...

Castor

Divagaţii întârziate

Duminecă am avut în Capitală două din importantele fracţii ale Cupei României: s'au jucat sferturile de finală.

Jumătate din echipele cari şi-au disputat întâietatea erau pe sfert convinse de şansele lor — în speţă Vulturii şi Jiul — iar cealaltă jumătate îşi îndoise speranţele că va fi semi-finalistă.

Matchurile au fost totuşi — în ciuda aparenţelor — destul de interesante, căci pe teren «outsiderii» au dovedit că-i interesează foarte mult o victorie în această etapă.

Redactorul nostru care a făcut cronica matchului Venus—Jiul, destăinându-şi mirarea — sub formă de paradox — că o echipă îşi manifestă diferite valori în Cupă şi în campionat, termină prin a demonstra dece există într'adevăr «echipe de Cupă».

Raţionamentul — destul de logic — a avut darul să convingă nu numai pe cetitori, dar şi pe conducătorii echipei din Petroşani, cari văzând că echipa joacă bine numai în Cupă, au adoptat pentru viitor un sistem ingenios. Inainte de fiecare match de campionat vor sufla jucătorilor la ureche: «Nu vă luaţi după gazete. Azi jucaţi pentru campionat...» Şi astfel — cred ei — Jiul va fi sigur campion...

Dar să revenim la cuplajul sferturilor de finală. Se impune în primul rând o precizare: anul acesta, antepenultima etapă a Cupei României nu a înregistrat nici un sfert din asistenţa de anul trecut la aceeaşi etapă. Poate pentru că au fost sferturile de finală, am avut sfertul de asistenţă.

Aceasta însă nu are nici o legătură cu progresul Cupei României, care dacă are scăderi la public, are în schimb unele urcări. De pildă Duminecă, comisiei Cupei i s'a urcat sângele'n cap când a văzut tribunele. Dar însuşi numărul asistenţei ar putea fi urcat, dacă s'ar adăoga pe cei ce s'au urcat în pomii din jurul arenei.

Dar asta n'are prea mare importanţă. Căci dacă în tribună n'a fost cine ştie ce animaţie, în schimb joeurile au fost foarte animate.

Primul match — vorba cântecului — n'a avut istoric. Vulturii au dominat iar Juventus a marcat. Cele patru goaluri au intrat ca nişte alice, retezând elanul şi aripile Vulturilor. Păsări de pradă, Vulturii au fost o pradă uşoară pentru Juventus.

Al doilea match al zilei — cum ar anunţa un speaker la box — a procurat multe emoţii în cele două reprize de 45 de minute. In prelungiri însă, comedia nu s'a mai prelungit, iar minerii intraseră parcă în pământ.

In două reprize, mari cât o zi de post, s'a făcut atâta tărăboi şi vâlvă, încât mulţi programau pe Jiul în finală.

Biata comisie a Cupei României devenise şi mai plouată, încât se poate trage concluzia că ar fi bine ca unele matchuri din Cupa României să înceapă cu... prelungirile.

A. Nol

REPORTAGII la ordinea zilei

MILICA TEODORESCU

s'a întors eri în Capitală şi ne-a vizitat la redacţie

Eri dimineaţa, cu trenul de 10.22, care intră în ţară prin Jimbolia, a sosit în Bucureşti, Milică Teodorescu, campionul României la categoria semi-mijlocie.

In gara de Nord, excelentul boxeur — cuceritor a numeroase victorii în Franţa — a fost întâmpinat de rude, câţiva prieteni, printre cari notăm pe maestrul Zamfir Popazu şi profesionistul Sandu Ion şi de reprezentanţii ziarului nostru.

Fără să se resimtă pe urma obositoarei călătorii, Milică Teodorescu, a descins vioi din vagon, întreţinându-se câteva minute cu cei de faţă.

Apoi, pentrucă rudele îi reclamau prezenţa în familie, campionul României s'a îndreptat spre casă nu însă fără a ne strecura câteva articole apărute în ziarele din Lyon.

Teodorescu a învins pe Rebel înainte de limită

Sub acest titlu ziarul *Le Progres* publică următoarele semnificative rânduri:

«Teodorescu a boxat în mare campion. Depăşindu-l în viteză pe Rebel, încă din prima repriză, l'a «mitraliat», dela distanţă cu stângi şi drepte.

«Mult timp s'a aşteptat faimoasa dreaptă a lui Rebel care a făcut atâtea ravagii pe ringurile europene. In repriza treia, când «Theo» conducea de departe la puncte, această dreaptă a venit cu atâta putere încât putea să doboare un bou. «Theo» care a primit-o drept în vârful bărbiei s'a clătinat. A ştiut totuşi, eschivând sau parând remarcabil, să aştepte repriza patra, repriză care trebuia să decidă de soarta partidei.

«După gong românul s'a năpustit ca o «fiară» asupra lui Rebel, urmărindu-l în ring şi lăsând câtva timp impresia că face o demonstraţie asupra unei ţinte.

Rebel cu faţa martelată, un ochi închis în urma recepţiei unei drepte, şi plin de sânge, speră într'un miracol: acela de a lovi vârful bărbiei lui Teodorescu, cu o dreaptă.

«Boxând aproape orb toată repriza cincea, cu reflexele uzate, el lasă hazardului şansa acestei lovituri transformată acum în swing. Acest lucru nu i-a întârziat înfrângerea.

«In repriza şasea, dur lovit, purtat ca o epavă între corzi de un Teodorescu superb, Rebel a fost salvat dela un knock-out sigur, de către Fayolle care a oprit foarte oportun, un match care nu mai putea schimba situaţia.

«Teodorescu care devine astfel cel mai serios pretendent la sceptrul european, a fost obiectul unor lungi şi înflăcărate ovaţiuni».

Teodorescu în mare formă a silit pe Rebel să abandoneze

Ziarul «Lyon Republicaine» publică sub titlul de mai sus, cele ce urmează:

«Campionul României, Teodorescu, a furnizat cu Rebel, până în curând campion al Franţei, matchul principal. Partida a fost de bună calitate. Am observat acest lucru, dela primul gong. Mai înalt, Teodorescu adoptă garda sa falşă, utilizează foarte bine alonja şi plasează cu o superioritate netă, lovituri cu ambele mâini.

In repriza doua, forţând alura românul reuşeşte superbe directe de stângi în serie şi loveşte apoi cu ambele mâini. El domină net, dar Rebel, are câteva frumoase reveniri.

«In repriza următoare, Rebel, străluceşte la rândul său şi una din dreptele lui face pe Theo să îngenuncheze. Repriza este foarte animată. A patra este superbă datorită virtuozităţei lui Theo care îşi martelează, cu stânga adversarul. Complet debordat, Rebel îşi revine către sfârşit.

«Ochiul francezului este închis şi în a cincea repriză, Rebel cu toate meritoasele lui eforturi este dominat şi, în repriza şasea, atunci când Rebel, aproape orb, încerca o ultimă defensivă, arbitrul Fayolle a oprit acest match inegal.

«Acest sfârşit prematur şi dramatic, este concluzia, neaşteptată dar regulată a unui match care a permis lui Teodorescu să afirme frumoasa sa măestrie şi lui Rebel că este demn să figureze, atât pentru cunoştinţele cât şi pentru calităţile lui morale, în primul rang al walter-ilor francezi».

Credem că aprecierile redactorilor de specialitate ale celor două ziare numai au nevoe de comentarii.

Teodorescu ne-a vizitat la redacţie

Eri după amiază, Milică Teodorescu ne-a vizitat la redacţie făcându-ne câteva declaraţii în legătură cu activitatea sa trecută şi cu proectele pentru viitor.

«După matchul cu Ilie Constantin făcut la Brăila, am plecat în Franţa, unde în răstimp de 4 luni am susţinut 7 matchuri.

«La Lyon, am învins prin abandon în repriza 6-a pe Grimal ; la puncte pe Debeaumont; la puncte pe Deschamps; prin oprire pentru inferioritate pe Rebel.

«Am fost învins la puncte la o diferenţă de 6 kg. de grecul Wakerlis.

«La Geneva am învins la puncte pe Cuchiarini iar pe Mitso Gripos l-am knok-outat în repriza doua la Paris.

Am venit pentru sezonul de vară

«Am venit în ţară pentru sezonul de vară.

«Imi voi apăra titlul de campion: Patriciu Milcoveanu şi Constantin Cionoiu au depus provocări la federaţie: ori care din ei va fi acceptat sunt gata să fac matchul pentru campionat.

«Reintrarea mi-o voi face cu un străin.

«Stau la dispoziţia organizatorilor.

«Nu voi boxa decât în limita categoriei semi mijlocie.

Am doi manageri

«In afară de Mazué, care a rămas managerul meu pentru străinătate mai am ca manager şi pe francezul Vercasson.

«Vercasson se va ocupa de mine numai în Lyon şi pentru regiunea lyoneză.

«Am cu el un contract pe 2 ani: mi se garantează un minimum de 18000 franci. Contractul expiră la 1 Iunie 1939.

Nu m'am oprit la Milano

«La Milano, am cumpărat ziarele de sport: am aflat că Gaspar fusese învins.

«Aveam intenţia să mă opresc în Milano, dar vestea aceasta tristă m'a făcut să-mi continui călătoria».

RUGBY

Clasamentul Cupei României

Redăm clasamentul exact al cupei României, disputată în actualul sezon, reamintind că această competiţiune are tur şi retur:

Sp. Studenţesc	5	4	—	1	45:29	13
T. C. R.	5	3	1	1	67:17	12
Stadiul Român	5	3	1	1	73:27	12
C. F. R.	5	3	1	1	24:12	12
Viforul Dacia	5	3	—	2	40:38	11
P. T. T.	5	2	1	2	44:30	10
R. C. 13	5	—	—	5	28:77	5
R. C. B.	5	—	—	5	11:102	5

Un clasament extrem de strâns în care primele şase echipe păstrează şanse pentru ocuparea primului loc, chiar în tur, fără să mai vorbim de returul competiţiunei.

Campionii, par a reedita în actuala cupă figura din campionat, unde au terminat turul la locul doi din clasament. Universitarii au şanse de a terminana turul în fruntea clasamentului, deoarece singurul match pretins tare, cel împotriva P. T. T.-ului, pare jucat azi dinainte, datorită formei slabe a poştaşilor.

*

COMITETUL REGIONAL TINE ŞEDINŢA ASTA SEARA

Din cauza sărbătoarei legale de eri, săptămânala şedinţă a comitetului regional, se va ţine astăseară la orele 7 în localul din str. G. Cantacuzino 33, având la ordinea de zi fixarea programului matchurilor din 16 Mai 1937.

FEMEIA

O schiţă de *Joseph Jolinon*

Jean Vermont, portarul echipei X... din prima divizie profesionistă, era amorezat de o minunată fată cu numele de Jacqueline. Un singur nor era între ei: ea, dactilografă, îşi bătea joc de foot-ball cu o indiferenţă plină de superioritate.

Ii era imposibil s'o decidă să asiste la un singur match.

«Eh! tu mă prosteşti. Nu voiu merge niciodată. Este şi barbar...»

La aceste motive absurde de femee, ce vroiaţi să răspundă el?

«Barbar, foot-ball!... monologa Vermont stupefiat. Puţină răbdare, Doamne şi ea va veni.»

Dacă el ezita s'o bruscheze, este pentrucă juca între bare. La gândul că iar fi intrat vreun goal în prezenţa acestui judecător incapabil de a-l înţelege, şi în consecinţă neiertător, el roşia de ruşine până la rădăcina picioarelor. A aştepta un match uşor, de exemplu, nu era demn de el.

Iată deci o dramă în 4 acte şi cinci tablouri.

«Atunci, Duminica viitoare vii?»

— Nu, imposibil, a venit tantia mea, declară ea cu o voce uşoară.

— Totuşi mi-ai promis. Priveşte acest soare. Iată-ne în Mai.

— Ce vrei, asta nu-mi spune nimic.

— Va fi o lume imensă şi tu vei sta în tribuna de onoare.

Ei erau aşezaţi pe terasa unei cafenele de mâna doua şi Jacqueline picior peste picior zâmbea ostentativ.

«Dar în sfârşit, ce este? Pentru ce refuzi să iei parte la un match? Ţi-e frică, că vei fi aşezată prea aproape de cărbuni. Ai frică să nu-ţi murdăreşti toaleta? Cu acest tailleur n'ai de ce te teme.»

La aceste cuvinte, ochiul Jacquelinei avu o lumină încurajantă. Ea răspunse:

— «Nu, nu este aceasta.»

Dar nu trebuia să fii profet pentru a sesiza că intonaţia răspunsului său poate fi tradusă în modul următor:

«Nu este încă asta şi din această cauză tu vei veni. Un bun început.»

Jean Vermont privi picioarele fine ale tinerei fete surâzând şi întinzându-şi bărbia:

«Tu vrei o altă pereche.»

— «Asta mai merge, iată», părea să spuie ea din privire arătându-i o călduroasă recunoştinţă.

«Mai bine de două ori decât o dată» preciză ea. Şi surâsul său satisfăcut se plimba şi mai îndrăzneţ asupra trecătorilor.

«Ele sunt toate la fel» observa în secret candidul Vermont.

El calculă resursele sale financiare, dorea arzător să le multiplice ca şi micile pâini din Evanghelie şi se întreba dacă championii, aşii, cuceritorii, dominatorii sau geniile în general, au într'adevăr alte stimulente decât nevoia de a arunca averi la picioarele femeilor.

Şi cum o chestiune asemănătoare îşi formulase şi Jacqueline prin intermediul unei misterioase telegrafii mintale, însoţită de un răspuns evident afirmativ, ea se hotărî să atace un al doilea Porto.

Ea devenea dintr'un moment în altul mai vorbăreaţă:

«E într'adevăr bizar, nu găseşti? Am migrenă... merge bine.»

In cele din urmă ea sfârşi prin a accepta:

«Tribuna de onoare spui? Numai oameni chic?»

— Totul este la ordinul tău!

— Cu condiţia să fiu singură, aş fi jenată.

— Cu prietenul pe care îl vrei scumpa mea, am două locuri.

Poate că va petrece o frumoasă dupăamiază la Stadion.

«Iţi va face plăcere, sunt sigur» — conchise Vermont, care nu-şi putea opri un gând: «E prima oară când voiu juca pentru o femee». Şi se simţi emoţionat.

Săptămâna trecu repede şi apoi o Duminecă însorită. Vehiculele spre stadion erau luate cu asalt. Nici un câine nu a rămas acasă.

Stadionul, pe trei sferturi plin, cu peluza de un verde proaspăt, făcea o impresie minunată.

Vermont a ţinut să plaseze el însuşi pe cele două spectatoare şi să spună Jacquelinei: «Cât de frumoasă eşti astăzi!»

După ce echipele se aşezară pe teren, el avu un sentiment de mare încredere în sine.

Un şuerat, un atac al echipei sale...

Vermont nu simţea pământul sub picioare, apoi... o serie de passe aduse balonul între fundaşii săi şi înaintaşul centru advers îl culese şi shotă în plin volé.

— Goal!

Sus, în colţul drept, fără ca Vermont să poată schiţa vreun gest.

Işi încrucişă furios braţele: «Nu fii nervos. Un simplu accident!» se încurajă el. «Numai să nu se fi impresionat fetiţa».

Urmarea se poate deduce. E un poem. Plasele, electrizate parcă, atrăgeau mingile, una după alta. Şi portarul, deobiceiu faimos, prin plongeoanele sale, se arunca cu o zecime prea târziu, obsedat de ideea că va rata. Rezultatul: un al doilea şi un al treilea goal.

După pauză, la 20 de minute de joc, o altă serie de atacuri şi o avalanşă de shoturi. Dar acum Vermont plongează dumnezeeşte.

Totuşi mai primeşte trei goaluri. 6—1.

Imaginaţi-l în ce stare s'a reîntors el lângă amica sa.

— «E adevărat, ai avut dreptate. M'am amuzat foarte mult, — spuse ea râzând. Dar... cine a câştigat?

(După «L'AUTO»)